

РЕШЕНИЕ

№ 13837

гр. София, 22.04.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в
публично заседание на 10.03.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Александра Вълкова и при участието на прокурора Пламен Райнов, като разгледа дело номер **6605** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е по реда на Глава единадесета АПК (чл.чл. 203-207), вр. чл. 1 ЗОДОВ.

Делото е образувано по искова молба от И. П. С. - лишен от свобода в Затвора - П., с която срещу Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ е предявил иск за обезщетяване на неимуществени вреди, в размер на 50 000 лева, причинени в резултат от незаконосъобразни действия и бездействия на служители на ответника, осъществени на 27.06.2022 г. в Затвора - С.. Твърди се, че на същата дата служители „се уговорили да изгасят камерите, да го бият и влачат против волята му, за да го качат в конвой“; не му разрешили да се обади на адвоката си. Уточнил е, че мястото на осъществените спрямо него физически действия е „до вратата на конвойната служба“.

С определение от 25.01.2023 г. 3^{-ти} състав на Административен съд София – град е отказал да предостави на ищеца правна помощ, под формата на процесуално представителство. С определение от 25.01.2023 г. същият съдебен състав е насрочил делото в открито заседание на 27.03.2023 г., като е допуснал по искане на ищеца двама свидетели. Разпитан е, чрез видеоконференция като свидетел Б. Б. С., а И. И. Б. е бил нередовно призован и не се явил. Впоследствие делото е преразпределено на друг съдия – докладчик от 3^{-ти} състав. Проведено е открито съдебно заседание на 29.05.2023 г., в което, с протоколно определение Съдът е оставил без уважение искането на ищеца за събиране на посочени от него писмени доказателства (медицински документи), но в крайна сметка е задължил ответника да представи такива, както и издадена по отношение на ищеца европейска заповед за арест. В съдебното заседание на 20.11.2023 г. Съдът е разпоредил на СДВР – МВР да издири допуснатият на ищеца свидетел И. Б..

С определение от 22.12.2023 г. Съдът, въпреки отказаната с определението от 25.01.2023 г. правна помощ е предоставил такава, с назначаване на адвокат Л. Р.. Проведено е на 19.02.2024 г. поредно съдебно заседание, в което: е изяснено, че св. И. Б. е в чужбина; ищецът е изразил демонстративно несъгласие да бъде защитаван от адвокат Р.; Съдът е изискал записи от камерите в Затвора – С., на дата 27.06.2022 г., от 08 часа, до 09 часа. От Затвора- С. е получен отговор на 29.02.2024 г., че видеозаписи не са налични, понеже се съхраняват 30 дни. С Определение № 3485/02.04.2024 г. Съдът е оставил без уважение искането на ищеца за разпит като свидетели, на: М. С., Л. Ц., Б. С., с мотиви, че първите двама не бил очевидци на процесния случай, а третият вече е разпитан по делото. На 29.05.2024 г. друг съдия – докладчик не е дал ход на делото, поради твърдението на ищеца, че не се е срещал със служебно назначеният адвокат Р., която е присъствала в съдебната зала, следователно е съществувала възможност да разговаря с него. След ново преразпределяне делото е възложено на настоящия съдия – докладчик, 14^{-ти} състав, който: с определение от 23.10.2024 г. е оставил без уважение искането на ищеца да присъства лично в съдебната зала на 25.11.2024 г., т.е. – делото да не бъде провеждано посредством видеоконференция; с разпореждане от същата дата Съдът е указал на адвокат Р. да се срещне с ищеца, независимо, че той е в Затвора – П.. С молба от 07.11.2024 г. адвокат Р. е отказала да пътува до [населено място], поради което с определение от 11.11.2024 г. Съдът освободи същата и изиска от АК – С. посочване на адвокат, който (адвокат И. Н.) е назначен с определение от 13.11.2024 г. На 25.11.2024 г. Съдът направи опит да проведе публично заседание, чрез видеоконференция със Затвора – П., но поради липса на видеосигнал и само на лош аудиосигнал не даде ход на делото, като отложи разглеждането за 10.03.2025 г. С определение от 29.11.2024 г. Съдът освободи и адвокат И. Н., предвид изразеното от нея несъгласие да пътува до [населено място], за среща с ищеца и изиска от АК-П. посочване на местен адвокат. С протокол от 13.12.2024 г. обаче Адвокатският съвет при АК – П. е взел решение да не определя адвокат, който да представлява ищеца И. П. С., понеже никой адвокат не пожелал да се ангажира.

Ищецът и служебно назначените адвокати, които са го представлявали в течение на съдебния процес: поддържат исковата молба и направените уточнения. Освен разпита на св. И. Б. ищецът И. С. не ангажира други гласни или писмени доказателства.

Упълномощеният от ответника юрисконсулт: оспорва исковата молба, за което е представен и писмен отговор; ангажира писмени доказателства, с които обосновава причината на процесната дата 27.06.2022 г. ищецът И. С. да се намира в Затвора – С., а именно – конвоиране, във връзка с издадено от прокурор при Специализираната прокуратура разпореждане от 24.06.2022 г. (л. 39 от делото), по преписка № 585/2921 г. за довеждане на И. П. С. в сградата на Прокуратурата; заявява претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на исковата претенция.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД, като съобрази характера на производството от процесуална страна приема, че исковата молба е процесуално допустима за разглеждане, по реда на чл.чл. 203 и сл. АПК, вр. чл. 1 ЗОДОВ.

Анализирайки писмените доказателства, представени от ответника, както и показанията на свидетеля И. Б. Съдът приема за установено и доказано, понеже не се оспорва и от ищеца, че: датата, на която твърди да е претърпял неимуществени вреди е 27.06.2022 г., мястото - в Затвора – С., до вратата на т. нар. „конвойна служба“; причината да се намира временно в Затвора – С. е разпореждането на прокурор от Специализираната прокуратура, за явяване на И. П. С., за разпит по прокурорска преписка; физическа съпротива от страна на ищеца, да бъде изведен от помещение в затвора, за да бъде конвоиран до Специализираната прокуратура.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД, 14^{-ти} състав се ангажира със следните правни изводи, по същество.

Исковите за обезщетяване на вреди, причинени на граждани или юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействие на административни органи или длъжностни лица се разглеждат по реда на Глава единадесета АПК (чл. 203 и сл.), а за неуредените въпроси за имуществената отговорност се прилагат разпоредбите на Закона за отговорността на държавата и общините за вреди. Чл. 1 ЗОДОВ постановява, че Държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия и бездействия на техни органи и длъжностни лица, при или по повод изпълнение на административна дейност, като исковите се разглеждат по реда на Административнопроцесуалния кодекс. Не всички имуществени и/или неимуществени вреди подлежат на обезщетяване по реда на Глава единадесета АПК, вр. чл. 1 от Закона за отговорността на Държавата и общините за вреди. За да възникне правото на иск за обезщетение по този ред, респ., за да бъде доказана основателността на такъв иск задължително е необходимо наличието на следните предпоставки, които следва да са в кумулативна връзка, а именно: причинена вреда (в случая – неимуществена); пряка и непосредствена причинна връзка между незаконосъобразни действия на административен орган и/или длъжностни лица, и настъпила вреда. Когато вредите се свързват с действия/бездействие на административен орган или длъжностни лица разпоредбата на чл. 204, ал. 4 АПК указва, че незаконосъобразността на действието или бездействието се установява от съда, пред който е предявен искът за обезщетението.

Според исковата молба и уточненията основните твърдения са за: незаконосъобразни действия, изразяващи се в осъществяване на физическо насилие над ищеца, от страна на надзиратели в Затвора-С., при опита им да изведат И. С., за да бъде конвоиран със специален автомобил до сградата на Специализираната прокуратура; причинени му в резултата на тези действия травматични увреждания, окачествени от ищеца като „физически и психически тормоз“.

Съдът приема, че ответникът, посредством представените писмени доказателства опроверга твърденията на ищеца, че служители при Затвора – С. са извършили незаконосъобразни действия, съответно не са бездействали незаконосъобразно, по отношение ищеца И. П. С., в качеството му на лишен от свобода, на 27.06.2022 г., във връзка с предаването му на други служители, от ГД „Охрана“, за конвоиране до Специализираната прокуратура.

Разпоредбите на чл. 284, ал. 3, ал. 5, вр. ал. 1, вр. чл. 3 от Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража постановяват съответно, че настъпването на неимуществени вреди се предполага до доказване на противното, а липсата на процесуална активност от страна на специализираните органи по изпълнение на наказанията дава възможност на Съда да приеме за доказани определени факти, коти ищецът твърди. В процесния случай обаче, понеже не се касае за нарушаване забраната по чл. 3 ЗИНЗС, а искът е по реда на чл. 203 и сл. АПК, вр. чл. 1 ЗОДОВ тежестта да установи и докаже твърденията, на които основава иска си е върху ищеца. По аргумент от чл. 250 АПК незаконосъобразни ще бъдат действия, извършвани от административен орган или от длъжностни лица, които действия не се основават на административен акт или на Закона. Обстоятелството, че на процесната дата служители на ответника са предприели действия за предаване на И. П. С., на други служители от ГД „Охрана“ за конвоиране, по разпореждане на прокурор означава, че действията им не може да бъдат определени като незаконосъобразни. С други думи Съдът не установява един от очертаните по-горе задължителни елементи от фактическия състав на отговорността по чл. 1 ЗОДОВ, а именно – извършване на незаконосъобразни действия.

Данните от докладните записки, представени от ответника (л.л.53-57 от делото) и неопровергани от страна на ищеца сочат, че: на 27.06.2022 г. в Затвора – С., около 08. 30 часа лишеният от свобода И. С. отказал да бъде предаден на служители от конвоя, при ГД „Охрана“; около 08.45 инспектор С. Д. отишъл до входа на конвойната служба, където И. С. му заявил, че не желае да бъде конвоиран, и седнал на земята; инспектор С. Д. разпоредил на младши инспектор Б. Б. и на мл. инспектор М. П. да изправят лишения от свобода, което те направили, „без да се налага използването на физическа сила“, след което И. С. бил предаден на служителите от конвоя; след като лишеният от свобода бил върнат от конвоя в Затвора - С. инспектор С. Д. разпоредил да бъде отведен в медицинския център, в корпуса на затвора, за преглед, след което бил издаден формуляр за регистриране на травматични увреждания; според удостоверението (л. 59) са установени „няколко кръвонасядания с размери 5/5 мм. в дясна подмишнична ямка...“. Свидетелят на ищеца И. П. С. – Б. Б. С. е заявил при разпита в съдебното заседание на 27.03.2023 г. следното: “за случая, когато са го били не мога да кажа коя дата беше. При постъпването ми в затвора по делегация ме настаняха с него в една стая. Тогава не знаех за какво става въпрос. Видях го със синини, травми, с разпокъсани дрехи, но не съм го питал от къде са. Говорихме си. Питам го защо си дошъл с такива дрехи, защо се излагаш. Той тогава ми разказа, че охраната си е изключила камерата и насила го е извлекла. Не знам къде са го водили. Аз лично не съм виждал действията на служителите на затвора. От това насилствено извеждане е получил тези синини и травми. Не съм присъствал лично на това, после бяхме в стаята. После го извикаха извън стаята, за да го освидетелстват, да му опишат синините или за медицинско, нямам точен спомен. Не стана пред мен в стаята. Там, където са го били, аз не съм бил“. Свидетелят възпроизвежда това, което му е разказал И. С., но не е бил очевидец. Констатацията на свидетеля за „синини, травми, разпокъсани дрехи“ в известна степен се припокрива с коментираните по – горе данни, вкл. от формуляра за регистриране на травматични увреждания, но следва да бъде отбелязано, че медицинският преглед е извършен след връщането на ищеца в Затвора – С., което означава, че в възможно спрямо него да е била употребена физическа сила, в случай на съпротива от негова страна. Липсват безспорни доказателства, че именно служители на ответника ГД „Изпълнение на наказанията“ имат принос в причиняването на констатираното кръвонасядане.

Съдът е изискал по настояване на ищеца записи от камерите за видеонаблюдение, но с писмо от заместник – началника на Затвора – С. (л. 291) е представена докладна записка от инспектор М. В., според който за дата 27.06.2022 г. не са налични записи от камерите, намиращи се между входа на затвора и конвойна служба (трети пост), понеже възможностите на записващите устройства са да съхраняват данни до 30 календарни дни. С оглед горното Съдът приема за неустановено и недоказано от ищеца твърдението му за осъществено на 27.06.2022 г. от служители на ответника – ГД „Изпълнение на наказанията“ спрямо него физическо насилие, което да му е причинило „физически и психически тормоз“.

Отговорност на ищеца е да проведе пълно и главно доказване (чл. 154, ал. 1 ГПК) на твърдението за понесени неимуществени вреди. Т. доказване не бе проведено успешно. От друга страна ищецът изобщо не сочи и не твърди, какви субективни усещания/преживявания е понесъл, освен да сочи най-общо претърпян „физически и психически тормоз“. Ищецът не опроверга и доказателствената стойност на представените от ответника писмени доказателства, обсъдени по – горе в настоящото решение. Анализирани по- горе факти и обстоятелства сочат, че по отношение на исковата молба не са изпълнени дефинираните елементи от фактическия състав за ангажиране безвиновна отговорност на ответника, за незаконосъобразни действия на служители на ГД „ИН“, изразили се (предвид обхвата на заявените претенции) във „физически и психически тормоз“ на конкретна дата и по определен повод.

Исковата молба подлежи на отхвърляне, като неоснователна и недоказана. На ответника следва да бъде присъдено поисканото юрисконсултско възнаграждение, на основание чл. 10, ал. 3 ЗОДОВ, вр. чл. 143, ал. 3 АПК, вр. чл. 24, изр. второ от Наредбата за заплащането на правната помощ, в размер на 100 лева.

Водим от горните мотиви и на основание чл. 172, ал. 1, ал. 2, вр. чл. чл. 203-205 АПК, Административен съд София - град, 14^{-ти} състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ, като неоснователна и недоказана исковата молба, вх. № 26844/18.07.2022 г. от И. П. С. - лишен от свобода в Затвора - П., срещу Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“, за обезщетяване на неимуществени вреди, в размер на 50 000 лева, причинени в резултат от незаконосъобразни действия на служители на ответника, осъществени на 27.06.2022 г. в Затвора - С..

ОСЪЖДА И. П. С. – ЕГН: [ЕГН] да заплати на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“, при МП юрисконсултско възнаграждение, в размер на 100 лв. (сто лева).

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба, пред тричленен състав на Административен съд София – град, по реда на Глава дванадесета АПК, в 14 - дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: